

POLITIFORUM

**Metoderapport
til SKUP 2017**

**Av: Ole Martin Mortvedt,
Erik Inderhaug og Torkjell Trædal**

Sammendrag

27. april 2016 publiserte Politiforum en 50 siders reportasje om ansettelsesprosessene i toppledelsen i Politidirektoratet.

Reportasjen dokumenterer hvordan politidirektør Odd Reidar Humlegård ansatte sine fem avdelingsdirektører i perioden 2013 til 2016. Den avslørte utstrakte brudd på ansettelsesreglene for politiet, og en urovekkende, systematisk lemfeldighet med regelverket.

Reportasjen viser:

- Hvordan Politidirektoratet opererte med doble, offentlige søkerlister.
- Hvordan sentrale toppledere i politiet fikk jobben etter å ha søkt lenge etter søknadsfristens utløp.
- Hvordan Politidirektoratet opererte med doble – og noen ganger triple – offentlige søkerlister til sentrale toppstillinger.
- Hvordan sentrale toppledere i Politidirektoratet ble håndplukket i administrativt opprettede stillinger, og deretter ansatt i nyopprettede fagdirektørstillinger.
- Hvordan Politidirektoratet brøt tjenestemannsloven gjennom å ikke innstille tre søkere til stillinger, slik kravet er.
- Hvordan mange søkere trakk seg fra søkerlistene.
- Hvordan søkere som kom inn etter fristen passerte en rekke tunge søkere som hadde søkt før fristen.

Innledning

Arbeidet med Humlebolet startet tidlig i februar 2016. Den 11. februar publiserte vi saken om visepolitimester Marit Fostervold i daværende Sør-Trøndelag politidistrikt, som hadde søkt på stillingen som avdelingsdirektør for politiberedskap og krisehåndtering i Politidirektoratet. Fostervold trakk søknaden sin, til tross for at hun allerede – som én av tre søkere – hadde vært inne til intervju til stillingen.

Flere sikre kilder bekreftet da overfor Politiforum at Fostervold trakk søknaden etter å ha mottatt en telefonsamtale fra Politidirektoratet.

Våre kilder ga oss informasjon om at det var en annen søker, Knut Smedsrud, som var tiltenkt stillingen. Smedsrud var på dette tidspunktet avdelingsdirektør for politifagavdelingen i Politidirektoratet, en stilling han i 2013 søkte på syv uker etter at søknadsfristen hadde gått ut.

Dagen etter at Politiforum publiserte saken, fikk Smedsrud jobben.

Neste dag bekreftet Politidirektoratets HR-direktør Karin Aslaksen i en pressemelding at det var hun som tok kontakt med Fostervold for å «ferdigstille innstillingen» til jobben. Under samtalen kom det fram at direktoratet kom til å innstille Smedsrud – en mann som på papiret har betydelig mindre operativ politierfaring og lederkompetanse enn Fostervold – som nummer én.

Ytterligere tre dager senere gikk Fostervold ut med sin versjon av telefonsamtalen. Ifølge henne, skal HR-direktøren ha sagt følgende: «Det er ikke uvanlig at søkere som ikke innstilt som nummer én trekker søknaden. Det har jeg selv gjort flere ganger.»

Da Fostervold i en ny samtale samme dag bekreftet at hun trekker søknaden, skal Aslaksen ha sagt at hun hilste fra assisterende politidirektør Vidar Refvik, og sa at Fostervold håndterte saken profesjonelt og at politidirektør Humlegård trolig mente det samme.

Dekningen vår av den såkalte «Fostervold-saken», som ble en stor sak også i riksmidia, gjorde at vi fikk inn ytterligere tips om at dette ikke var en enkeltstående hendelse.

Tipset var konkret: Kristin Kvigne hadde søkt på stillingen som avdelingsdirektør i politifagavdelingen i Politidirektoratet i 2013, jobben som Knut Smedsrud fikk etter å ha søkt lenge etter fristen. Kvigne hadde da fungert i stillingen i ni måneder.

Men dagen før innstillingen ble skrevet, ble hun oppringt av assisterende politidirektør Refvik, som oppfordret henne til å trekke søknaden. Kvigne bekreftet dette overfor Politiforum. Slik hun husket det, sa Refvik: «Jeg kommer til å skrive deg ut av denne stillingen hvis du selv ikke trekker søknaden». Kvigne trakk søknaden.

Etter at vi publiserte denne saken, begynte snøballen virkelig å rulle.

Slik begynte vi å jobbe

Politiforum er en liten redaksjon, med kun to journalister og en skrivende redaktør. Men vi har et stort fortrinn: Høy tillit ute i politiet, som vi har opparbeidet oss gjennom mange års møysommelig arbeid opp mot politiansatte. Dette har gitt oss et bredt og godt – og ikke minst troverdig – kildenettverk i politietaten. Uten dette grunnlaget, ville det sannsynligvis vært umulig for oss å komme så tett på mange av kildene vi snakket med under arbeidet med denne saken.

I månedsskiftet februar/mars 2016, begynte vi å få innspill fra en rekke hold om at vi burde se nærmere på ansettelsespraksisen i Politidirektoratet, med bakgrunn i avsløringene rundt «Fostervold-saken». Kildene kom fra ulike miljøer både i og utenfor politiet.

Parallelt med vår daglige jobbing med magasinet og nettsiden vår, gikk vi i dialog med kildene våre for å finne ut hva de visste – og hva de ville si til oss. Det var en vanskelig balansegang. Flere av dem løp en stor risiko ved å kontakte Politiforum, og kommunikasjonen måtte således holdes hemmelig.

Vi erfarte at våre kilder – politiansatte på høyt nivå – uttrykte frykt for å bli overvåket av arbeidsgiver, og derfor ikke ønsket å bruke hverken jobbens e-post eller mobiltelefon. Flere av kildene fryktet jobbtelefonen ble sporet og at tekstmeldinger kunne bli lest av arbeidsgiver. Noen kilder benyttet familiemedlemmers mobiltelefoner i sin kontakt med oss. Andre kilder møtte vi ansikt til ansikt på tilfeldig utvalgte steder med liten sjanse for å bli oppdaget. For noen var det tilstrekkelig å benytte privat e-post fra private datamaskiner.

Mens vi fortsatt var i researchfasen, og få personer var klar over omfanget i det vi gravde i, ble vi fra flere sentrale politiansatte personlig opplyst om at det ville være belastende for dem om de ble sett sammen med Politiforums redaktør. Da ville de kunne bli oppfattet som kilder til saker som Politiforum skrev om. Allerede på dette tidspunktet virket det på oss som at politiledelsen ønsket å holde så mye informasjon som mulig skjult for oss.

Like fullt; etter hvert som vi var i kontakt med flere og flere kilder, snakket disse åpenbart sammen. Det genererte igjen stadig flere kilder og flere tips.

Informasjonen vi fikk fra kildene, handlet ikke bare om ansettelsesprosessene i Politidirektoratet. Vi ble også informert om eksistensen til to rapporter, som begge omhandlet kritikkverdige, interne forhold i direktoratet. Kritikken rammet spesifikt politifagavdelingen og avdelingsdirektør Knut Smedsrud, men også hans nestkommanderende Atle Roll-Matthiesen og politidirektør Odd Reidar Humlegård.

Rapportene, fikk vi opplyst, var så konfidensielle at kun et fåtall av medlemmene i Politidirektoratets ledergruppe hadde innsyn i dem. Det framsto som åpenbart at dette var informasjon vi trengte tilgang til.

Det gjorde vi også. Av hensyn til kildene kan vi ikke beskrive hvordan – men vi lyktes gjennom møysommelig arbeid i reneste «Watergate-stil» å få tak i en kopi av den ene rapporten, og få referert utfyllende fra den andre. Det var journalistisk sprengstoff.

På dette tidspunktet, før påsken 2016, hadde vi akkurat utgitt et blad og hadde god tid til neste deadline. Vi hadde ennå ikke besluttet om – eller hvordan – vi skulle lage en sak. Utfordringen var omfanget av tipsene og sakens karakter, som vi så ville kreve svært store ressurser av vår lille redaksjon.

Flere av kildene våre begynte imidlertid å bli utålmodige. Vi fryktet at de kanskje ville oppsøke andre medier, og samtidig fikk vi nyss om akkurat det – at andre medier hadde begynt å pirke i Politidirektoratet. Det var da vi bestemte oss for å begynne å jobbe systematisk med sakskomplekset vi nå satt på.

Metodebruk

Vi satt nå på to konfidensielle rapporter og en rekke tips. Ikke alle tipsene var av en slik karakter at de kan offentliggjøres her, både av hensyn til tipserne og til tipsenes innhold. En rekke av tipsene berørte også personer som ikke ble en del av den endelige saken, mens andre tips inneholdt påstander det var umulig å få verifisert.

Tipsene vi til slutt endte opp med å gå videre med, kan sammenfattes slik:

- Sentrale ansatte i Politidirektoratet skal ha blitt frosset ut etter at Odd Reidar Humlegård tiltrådte som politidirektør.
- En rekke nyansettelser i Politidirektoratet skal ha foregått uten prosess, ved at personer ble håndplukket av politidirektøren inn i administrative stillinger, nye stillinger eller vikariater.
- Det ble sådd tvil om kompetansen til flere av nyansettelsene, både generelt og på det politifaglige.
- Sentrale nyansatte skal ha kommet inn i jobben «fra sidelinjen», etter at søknadsfristen var gått ut.
- I rekrutteringsprosesser ble det gjennomgående kun innstilt én person til stillingene, enda tjenestemannsloven tilsier at det skal være tre.
- «Alle» i Politidirektoratet vet på forhånd hvem som kommer til å bli ansatt når toppstillinger lyses ut.

I tillegg til dette, hadde Politiforum og andre medier allerede avdekket uryddighet rundt ansettelsene av Knut Smedsrud som avdelingsdirektør for politifagavdelingen (2013) og som avdelingsdirektør for krisehåndtering og beredskap (2016).

De kritiske spørsmålene for oss, var hvilke av tipsene vi skulle gå videre med, hvordan vi skulle få verifisert informasjonen og hvordan vi skulle organisere oss. Det var en utfordring å skrelle bort det som ikke var viktig. Saken ga mange andre ledetråder som ble stående ubearbeidet – enkelte tips la vi til side ganske tidlig, mens andre fulgte oss nesten helt fram til deadline uten at de ble en del av reportasjen.

Det første vi begynte med, var informasjonsinnhenting som kunne bekrefte eller avkrefte innholdet i tipsene vi satt på, og bygge oppunder saken vår. Vi tok i bruk en rekke metoder for å oppnå dette.

1 Åpne kilder

En stor del av faktainformasjonen vi la til grunn for Humlebolet, kom fra åpne kilder. Den største jobben vi gjorde, var å samle og systematisere denne informasjonen, og se etter mønstre og sammenhenger. Vi tok i bruk følgende åpne kilder:

1.1 Innsynsforespørsler

En sentral del av informasjonen vi brukte i reportasjen, kom fra innsynsforespørsler. Hovedsakelig til Politidirektoratet, men også fra andre kilder, som blant annet Politihøgskolen. Innsynsforespørselene sendte vi inn fortløpende i løpet av mars og april 2016, etter hvert som vi ble klar over hva vi ønsket svar på. Fra Politidirektoratet fikk vi blant annet innsyn i:

- Hvem som hadde søkt på de forskjellige stillingene vi ønsket innsyn i.
- Når de aktuelle søkerne hadde sendt inn sine søknader.
- Hvor mange som var innstilt til hver enkelt stilling.
- Hvem som var innstillende myndighet til hver enkelt stilling.
- Offentlig søkerliste til hver enkelt stilling.
- Innsyn i referat fra drøftingsmøter rundt disse stillingene.
- Innsyn i prosessen rundt bestillingen av SINTEF-rapportene.

Vi begynte med innsynsforespørsler før vi hadde bestemt oss for å snevre inn fokuset i reportasjen, og gikk derfor bredt ut. Antallet innsynsforespørsler ble tilsvarende, og prosessen med å få ut den informasjonen vi ønsket, var tidvis krevende og langdryg. Politidirektoratet anslo på et tidspunkt at de hadde fått over 100 innsynsforespørsler fra oss.

1.2 Søk på internett

Rene nettsøk, gjennom Google, sosiale medier og forskjellige offentlig tilgjengelige databaser (deriblant enkelte betalingstjenester), var en annen hovedkilde til informasjon.

1.2.1 Google-søk

Det første vi gjorde var å søke på Google for å se hvilken informasjon som lå lett tilgjengelig om de aktuelle personene og de aktuelle stillingene vi ønsket å undersøke. Gamle intervjuer, Twitter-meldinger, pressemeldinger, rapporter, presentasjoner; vi søkte opp og lagret en rekke filer som vi trodde kunne være nyttige.

Ikke minst fant vi gjennom Google-søk fram til gamle stillingsannonser og offentlige søkerlister til stillingene vi ønsket å undersøke. Søkene avdekket blant annet at det eksisterte flere forskjellige offentlige søkerlister til stillingene, noe som ble en sentral del av reportasjen. Søkerlistene avslørte også at flere av søkerne til sentrale stillinger i Politidirektoratet, leverte inn søknadene lenge etter at søknadsfristen gikk ut.

Gjennom målrettede Google-søk – som da vi søkte direkte etter PDF-filer – fant vi blant annet også fram til årsrapporter og dokumenter fra SINTEF, oppdatert personalreglement og gamle organisasjonskart fra Politidirektoratet. Videre viste gamle studieoppgaver fra 1990-tallet at sentrale personer hadde en felles forhistorie.

1.2.2 LinkedIn

LinkedIn er et særdeles nyttig verktøy for å kartlegge bakgrunnen til enkeltpersoner, og for å se etter bindinger og relasjoner. LinkedIn-søkene ga oss nyttig innsikt i bakgrunnen til sentrale personer, i tillegg til å gi oss faktaopplysninger vi kunne bruke til å bygge opp reportasjen.

Det var blant annet gjennom LinkedIn at vi fant ut at Politidirektoratets HR-direktør Karin Aslaksen hadde bindinger til SINTEF – stiftelsen hun bestilte de to varslingsrapportene om Politidirektoratet fra.

1.2.3 Retriever

Vi brukte Retriever både til å samle informasjon om aktuelle personer og hendelser, og til å finne gamle intervjuer/artikler med innhold som kunne bygge opp under reportasjen. I de gamle intervjuene fant vi også informasjon om/sitater fra sentrale personer som var relevante for vår sak, og vi benyttet oss av mye av dette i «Humblebolet».

Blant annet fikk vi gjennom Retriever ytterligere kjennskap til Atle Roll-Matthiesens inntreden i Politidirektoratet, som en beordring etter et personlig møte med Odd Reidar Humlegård og Knut Smedsrud.

Gjennom Retriever fant vi også PDF-er av avis- og magasinartikler, som vi brukte for å illustrere reportasjen vår.

1.2.4 Sosiale medier

Vi gjorde søk og undersøkelser i en rekke sosiale medier, med Facebook og Twitter som de to sentrale. Dette ga oss informasjon om relasjoner og viktige tidspunkter som vi kunne bruke i reportasjen – blant annet opplysninger om når sentrale personer begynte å jobbe i Politidirektoratet.

Gamle Twitter-meldinger fra Politidirektoratet bidro blant annet til å avsløre at direktoratet opererte med flere forskjellige offentlige søkerlister til samme stilling, og ga oss informasjon om når de forskjellige søkerlistene ble publisert. Det var slik vi ble klar over at offentlige søkerlister som hadde blitt publisert på Politi.no, senere hadde blitt slettet.

1.2.5 Andre nettsider/databaser

Internet Archive/Wayback machine

Dette er et nyttig verktøy for å finne gamle versjoner av nettsider som har blitt endret. Vi brukte Internet Archive/Wayback Machine blant annet til å finne slettede sider på Politi.no, som inneholdt informasjon om søknadsprosessen til sentrale stillinger i Politidirektoratet.

Oria – biblioteksøk

I Oria kan vi gjøre søk i blant annet artikler, mastergradsavhandlinger og doktorgradsavhandlinger ved norske universitets- og høyskolebiblioteker. Vi benyttet Oria blant annet for å lete fram informasjon om bindingen mellom Karin Aslaksen og SINTEF-forskerne som hadde utarbeidet rapportene hun bestilte.

Lovdata

Ble benyttet for å skaffe bakgrunnskunnskap om lovverket rundt offentlige ansettelse.

2 Interne kilder

Utgangspunktet for saken vår, var tips fra personer med tett kjennskap til ansettelsesprosessene og de interne forholdene i Politirektoratet. Tipserne kan av hensyn til kildevernet naturlig nok ikke identifiseres, men som tidligere beskrevet, var vi gjennom mars og april 2016 i løpende kontakt med en rekke av dem.

Det er ingen tvil om at saken ikke hadde blitt så grundig og omfattende uten informasjonen vi fikk fra tipserne. De pekte oss i retning av forhold vi burde se på, beskrev – tidvis svært detaljert – de interne forholdene i Politidirektoratet, og ga oss innsyn i vesentlig informasjon for saken. Herunder informasjonen om SINTEF-rapportene.

Opplysningene vi fikk gjennom kildejobbingen, ville vi ellers vært helt avskåret fra å få tilgang til. De interne kildene var således helt avgjørende for at Humlebolet ble publisert i den formen og det omfanget som reportasjen ble.

3 Eksterne kilder

Under arbeidet med Humlebolet var vi også i kontakt med en rekke kilder utenfor politiet. Heller ikke her kan vi være veldig konkrete, men i korte trekk var dette personer som kunne tilby bakgrunnsinformasjon om både personer og prosesser.

Vi var for eksempel i kontakt med alle søkerne til en av stillingene vi tok for oss i reportasjen, for å få førstehåndskjennskap til hvordan de opplevde at prosessen hadde blitt gjennomført. De eksterne kildene bidro blant annet til å verifisere og kvalitetssikre noe av den informasjonen vi hadde fått underhånden fra innsiden av politiet.

Andre bidro med sin ekspertise til å tolke dokumenter og gyldigheten av dem.

Enkelte av de eksterne kildene hadde også kjennskap til interne forhold i politiet.

Systematisering og skriving

Etter påsken 2016 hadde vi tre arbeidsuker på oss før deadline. Vi satt nå på en mange hundre megabyte stor mappe med informasjon, bestående av blant annet rapporter, kildeintervjuer, søkerlister, organisasjonskart og bakgrunnsinformasjon i form av avisartikler og presseklipp. Hvordan skulle vi få systematisert alt dette?

Et sentralt verktøy for oss, var Excel. Vi satte opp regneark hvor vi organiserte informasjon om konkrete lederstillinger i Politidirektoratet som hadde blitt utlyst. Der plottet vi inn søknadsfrister, antall søkere, antall søkere som hadde trukket seg, antallet søkere som var innstilt til stillingene, lenke til stillingsannonse, med mere.

Under oppstillingen av dette regnearket oppdaget vi det som skulle bli to sentrale punkter i den endelige reportasjen:

- Til de fleste topplederstillingene i Politidirektoratet var det innstilt kun én person. Det er i strid med tjenestemannsloven, som sier at det skal innstilles tre personer.
- Antallet søkere som hadde trukket seg, var langt større enn vi trodde. Til en av stillingene hadde hele 40 prosent av søkerne trukket seg. Når en søker har trukket seg, kan ikke ansettelsesrådet vurdere dem på eget initiativ, mens offentlighetens mulighet til innsyn i prosessen begrenses fordi vedkommende da forblir anonym.

Vi hadde nå den komplette oversikten over flere titalls lederansettelser i Politidirektoratet de siste fire årene; både toppledere og mellomledere. Materien var stor. Men det var i Politidirektoratets toppledergruppe de fleste uregelmessighetene fantes. Vi besluttet derfor å konsentrere oss om politidirektøren selv, og de fem avdelingsdirektørene han hadde ansatt i sin tid som øverste sjef for politiet.

Hele redaksjonen – tre skrivende journalister – måtte sette alle kluter til. Vi leide inn ekstern hjelp til å ta seg av den daglige produksjonen på nett, samt bistå med andre artikler til papirutgaven.

Vi ble raskt enige om at vi måtte sterkt begrense bruken av anonyme kilder i denne saken. Reportasjen måtte på ingen måte kunne felles av at vi støttet oss på informasjon fra kilder som viste seg å være feil – uavhengig av hvor troverdig vi anså kilden for å være, og hvorvidt vi fikk bekreftet informasjonen også fra flere hold. Når vi gikk så hardt ut som vi gjorde, var det ekstra viktig å ikke trå feil – både av hensyn til de involverte, og ikke minst til vår egen troverdighet og reportasjens troverdighet.

Dette gjorde faktasjekken utfordrende, fordi vi måtte finne konkret informasjon som kunne bygge opp under påstander kildene kom med. Det begrenset også reportasjen, fordi det var opplysninger vi fikk fra kilder som isolert sett ville gjort saken enda bedre, men som vi valgte å utelate til tross for at vi vurderte opplysningene som svært troverdige.

Noen påstander var det enklere å utelate, fordi de rett og slett var av en slik karakter at de overhodet ikke kunne publiseres uten grundig dokumentasjon.

I redaksjonen fordelte vi arbeidet oss i mellom. Inderhaug tok seg av den rene skrivejobben, mens Trædal og Mortvedt innhentet opplysninger, faktasjekket informasjon og gjennomførte kildesamtaler underveis. Vi hadde jevnlige møter hvor vi gikk gjennom reportasjen sammen og forsøkte å finne riktig form og retning. På enkeltordnivå ble ord som kunne skape usikkerhet eller som *kunne* tolkes som insinuasjoner, uten fullstendig rykkdekning i fakta, fjernet eller erstattet.

Det ble etter hvert klart at reportasjen vår ble lang. Faktaene, sammentreffene og persongalleriet var såpass stort, at vi valgte å la begrensningene fare. Historien og faktaene måtte på bordet. Politiforum utvidet bladet med 32 sider. Humlebolet utgjør 51 av de 84 sidene i nummeret. En vanlig hovedsak i Politiforum varierer mellom åtte til ti sider. Selve hovedreportasjen utgjorde nær 50.000 tegn, mot 19.000 i forrige nummers hovedsak. I tillegg kom undersakene som endte på rundt 17.000 tegn, og tilsvarene på rundt 46.000 tegn. I tillegg kommer alle faktabokser og grafikker. Totalt inneholdt de 51 sidene over 110.000 tegn. Saken ble så omfattende at den ble umulig for oss å publisere i malen på vår vanlige nettside. Vi valgte derfor på egenhånd å kode vår egen nettside for presentasjon av reportasjen (<http://politiforum.no/admin/filestore/Politiforum/Dybde/Humlebolet/humlebolet.html>).

En annen utfordring var tilsvarsretten, som var åpenbar. Når skulle vi ta kontakt og avsløre nøyaktig hva vi drev med og hva vi skrev på? Politidirektoratet visste at noe var i gjære. Vi ønsket ikke å gi dem mer tid enn de hadde krav på, fordi vi var redd for at de ville benytte muligheten til å snakke seg i mellom og samkjøre en offentlig versjon.

Vi valgte å kontakte Politidirektoratet for å gjennomføre intervjuer med alle de berørte enkeltpersonene i reportasjen. Det skjedde i løpet av den siste uka før vi gikk i trykken. Vi valgte å ikke fremlegge alle faktaene i saken skriftlig for direktoratet i forkant av intervjuet, men å gjøre det i selve intervjuene. Slik ville vi sikre mot at de kunne samkjøre sine versjoner. Gjennom de mange innsynsforespørslene vi hadde sendt inn, kunne Politidirektoratet også langt på vei tolke hva intervjuene ville dreie seg om. Intervjuene ble tatt opp på lydband, transkribert og sendt ordrett tilbake til Politidirektoratet. Dette for å sikre mot uenigheter og endring av formuleringer i forbindelse med sitatsjekkene.

Totalt gjennomførte Politiforum fire intervjuer med toppledere i direktoratet, hvert på rundt én time. På papir teller intervjuene med Humlegård seks sider, Smedsrud fire sider, Aslaksen fire sider og Roll-Matthiesen én side. Det resulterte altså i 15 sider lange – sjeldent omfattende – tilsvarende. Vi var opptatt av at de berørte fikk svare opp for den omfattende reportasjen og alvorligheten i hovedsaken.

I ettertid fulgte vi saken videre opp på nett. Vi avdekket at også direktørene for IKT-tjenestene og Politiets Fellestjenester i politiet også kom inn sent på søkerlistene. Gjennom senere innsynsforespørsler skaffet vi oversikt over lønnsutviklingen blant lederne i Politidirektoratet, og belyste både høye direktørlønninger og høye seksjonslederlønninger, samt store forskjeller seksjonsledere imellom.

Reaksjoner på publiseringen

Politiforum er kjent med at det kom sterke reaksjoner fra de omtalte og Politidirektoratet i etterkant av publiseringen. Politiforum fikk høre at reportasjen kunne skade måloppnåelsen til Politiets Fellesforbund, eieren til Politiforum. På politi.no har Politidirektoratet selv nevnt «oppmerksomhet» rundt ansettelsesprosessene sine i pressemeldinger.

Enkelte av direktørene skal ha opplevd det som frekt at Politiforum møtte opp og stilte spørsmålene, i stedet for at de selv fikk snakket seg gjennom intervjuene.

Men først og fremst ble reaksjonene kjennetegnet ved at de bestod av følelser. De bestod aldri av påstander om faktafeil.

«Humblebolet» er ikke historie laget etter banebrytende og innovative arbeidsmetoder. Det er en historie bygget på godt gammeldags kildearbeid. Der opplysninger etter møter og samtaler med et stort antall kilder, har blitt etterprøvd gjennom faktasjekking og kryssjekking av opplysninger. Og der kildene og deres identitet har stått i høysetet. De har blitt godt ivaretatt.

Ingen har så langt lyktes i å påpeke faktafeil i den omfattende reportasjen. Politiforums «Humblebolet» står fjellstøtt.

Publiserte artikler

Papir – Politiforum

Nummer 4/2016 (april)

- Humlebolet (28 sider)
- Intervju med Sivilombudsmannen (2 sider)
- Tilsvar fra politidirektør Odd Reidar Humlegård (6 sider)
- Tilsvar fra avdelingsdirektør Knut Smedsrud (4 sider)
- Tilsvar fra avdelingsdirektør Karin Aslaksen (2 sider)
- Bestilte rapport fra SINTEF – sitter selv i SINTEF-råd (2 sider)
- Tilsvar fra avdelingsdirektør Atle Roll-Matthiesen (1,5 sider)
- Intervju med justis- og beredskapsminister Anders Anundsen (0,5 sider)
- Intervju med organisasjonsprofessor Stig O. Johannessen (3 sider)
- Intervju med fagforeningsleder Sigve Bolstad (1 side)
- Lederartikkel av redaktør Ole Martin Mortvedt (1 side)

Nett – Politiforum.no

11. februar 2016

Søkte lederstilling og var på intervju – trakk søknaden etter samtale med POD

<http://politiforum.no/no/nyheter/2016/februar/S%C3%B8kte+lederstilling+og+var+p%C3%A5+intervju+%E2%80%93+trakk+s%C3%B8knaden+etter+samtale+med+POD.d25-T2JbO0D.ips>

Aslaksen: - Vi har fulgt vanlige prosedyrer

<http://politiforum.no/no/nyheter/2016/februar/Aslaksen%3A+-+Vi+har+fulgt+vanlige+prosedyrer.d25-T2JbO3G.ips>

12. februar 2016

Smedsrud blir beredskapsdirektør

<http://politiforum.no/Smedsrud+blir+ny+beredskapsdirekt%C3%B8r.d25-T2JbO5I.ips>

13. februar 2016

Aslaksen: - Jeg tok kontakt med Fostervold

<http://politiforum.no/Aslaksen%3A+-+Jeg+tok+kontakt+med+Fostervold.d25-T2JbSXb.ips>

16. februar 2016

Dette husker Fostervold fra samtalene med POD

<http://politiforum.no/Dette+husker+Fostervold+fra+samtalene+med+POD.d25-T2JbS2B.ips>

Snortheimsmoen om Fostervold-saken: - Utrolig trist

<http://politiforum.no/Snortheimsmoen+om+Fostervold-saken%3A+%E2%80%93+Utrolig+trist.d25-T2JbWZ .ips>

– Gode ansettelsesprosesser handler også om kultur

<http://politiforum.no/%E2%80%93Gode+ansettelsesprosesser+handler+ogs%C3%A5+om+kultur.d25-T2JbW3y.ips>

19. februar 2016

– Mye mer enn en ansettelsessak

<http://politiforum.no/%E2%80%93Mye+mer+enn+en+ansettelsessak.d25-T2JfG5U.ips>

PU-sjefen trakk søknad etter telefon fra POD

<http://politiforum.no/no/nyheter/2016/februar/PU-sjefen+trakk+s%C3%B8knad+etter+telefon+fra+POD.d25-T2JfKZp.ips>

27. april 2016

Humblebolet – hovedsaken i Politiforum

<http://politiforum.no/humblebolet>

28. april 2016

– Ødeleggende for politiet

<http://politiforum.no/no/nyheter/2016/april/%E2%80%93%C3%98deleggende+for+politiet.d25-T2JnW0H.ips>

Bestilte rapport fra SINTEF – sitter selv i SINTEF-råd

<http://politiforum.no/Bestilte+rapport+fra+SINTEF+%E2%80%93+sitter+selv+i+SINTEF-r%C3%A5d.d25-T2JnU0J.ips>

PF-lederen: – Går ut over tilliten

<http://politiforum.no/PF-lederen%3A+%E2%80%93+G%C3%A5r+utover+tilliten.d25-T2JnWWi.ips>

Anundsen forventer profesjonalitet

<http://politiforum.no/Anundsen+forventer+profesjonalitet.d25-T2JnU50.ips>

29. april

Ville nekte varslere innsyn i saken de varslet om

<http://politiforum.no/Ville+nekte+varslere+innsyn+i+saken+de+varslet+om.d25-T2JnUZn.ips>

30. april 2016

Politidirektører fikk jobb fire dager etter at de søkte

<http://politiforum.no/Politidirekt%C3%B8rer+fikk+jobb+fire+dager+etter+at+de+s%C3%B8kte.d25-T2JnW1l.ips>

2. mai 2016

– Denne praksisen må ta slutt

<http://politiforum.no/%E2%88%92+Denne+praksisen+m%C3%A5+ta+slutt.d25-T2JnY2H.ips>

4. mai 2016

Tajik: – Spørsmålene som stilles bør besvares godt

<http://politiforum.no/Tajik%3A+%E2%80%93+Sp%C3%B8rsm%C3%A5lene+som+stilles+b%C3%B8r+besvares+godt.d25-T2JrG34.ips>

9. mai 2016

POD: 32 millioner i lederlønninger

<http://politiforum.no/no/nyheter/2016/mai/POD%3A+32+millioner+i+lederl%C3%B8nninger.d25-T2JnS5Q.ips>